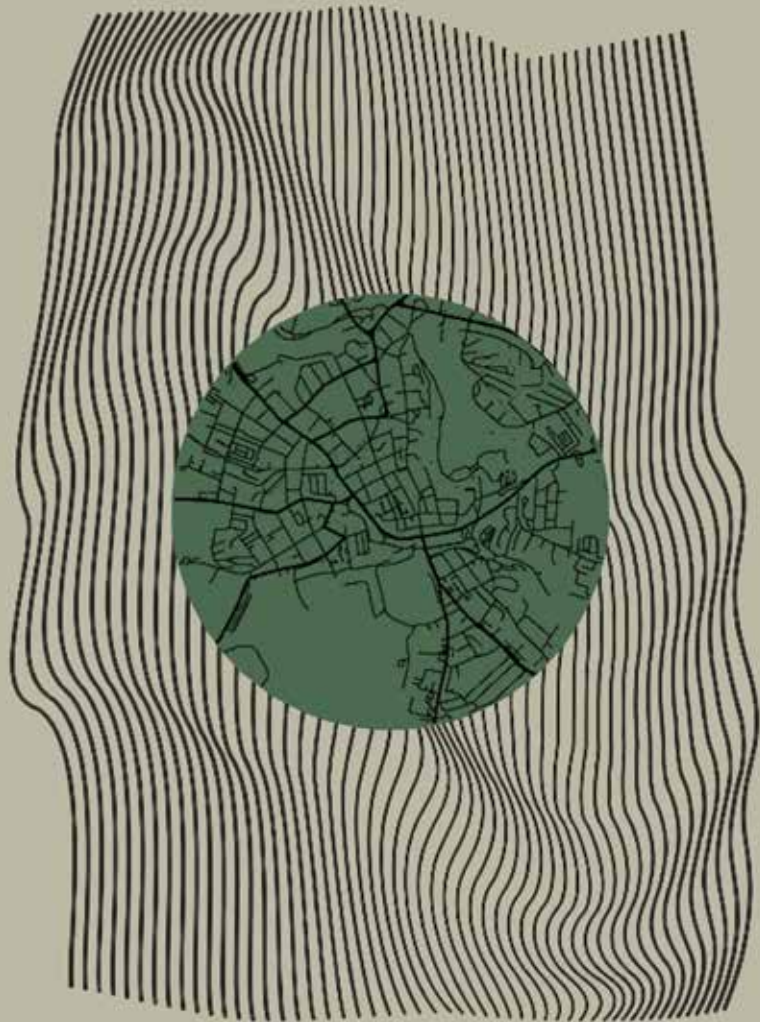

SPVCK

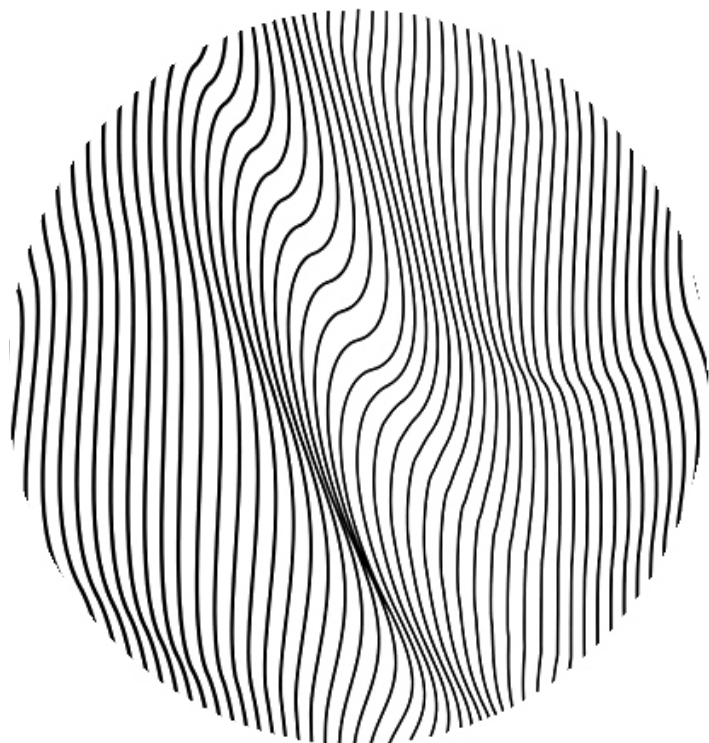
PRSKP

© Jan Spěvák
Koláže © Aleš Kauer, 2021
© Adolescent, 2021

ISBN 978-80-907973-4-5

Jan Spěváček
PERISKOP

V roce 2021 vydalo
nakladatelství Adolescent

NEBE

*Na břehu ostrova Krku, na břehu z kamení
moře jsem hledal celých šest smutných dní*

Jiří Wolker

POKLAD

Málem jsem se zeptal,
kudy chodí básně,
ty nenapsané.

Po houbách jako
naši nenarození,
po horách jako neštěstí,
nebo snad po lidech.

Ať je to kdekoli,
střežím se zbloudit,

neboť dobře vím,
že bych oněměl.

FREUD IN NATURA

Každý komín
je falický symbol.

Každý český
samostatně stojící
vyšší než šestipatrový dům
je falický symbol.

Každý stojící člověk,
a to i za chůze,
je falický symbol.

Vzduch okolo nich
se s nimi všemi
neustále miluje.

Obzvláště patrné je to
na šumících a vlnících se
korunách stromů.

KŘÍŽ

Jak to říct...	Kdykoli jde
o všednost,	bývá mezi
námi propa	st. Musím
říct, že nás	nešetříš...

Jenže poté	se chytíme
za ručičky...	Vzteky mizí,
vše do sebe	zapadá jak
starý dobrý	t e t r i s . . .

UMBAJKVÍ

Vítu Slívovi k sedmdesátinám

Poblíž horečnatých čtyřicítek
empiricky dochází k objevům:
Stáří lze popřít. Občas přeprat.

Čím mladistvěji ignoruješ své
zkušenosti, tím více se tváříš
dětinsky. Jde to skvěle, ačkoli
dojždíš na to, že tví vrstevníci

odmítají opouštět vrstevnice,
že nepovyrostou, že se nikdy
nestanou rovníkovými dětmi.

KOLOVRÁTEK

osobám v číslech

Nikoli už cenzurou;
dnes jsme v zajetí
deadlinu. Neřešíte
problémy obsahů,

ale termínů. To, že
osoby mohou psát
cokoli, je vyváženo:
tím, že na to prostě

nemají čas. Trochu
vzpomínám dětství.
Tenkrát se nemohlo

mnohé a existovala
jistá tabu; nicméně
svět rozechvívá tvé

srdce i dnes.

ROAD MOVIE

Jedeme kamsi,
jedeme rovně.

Možná zahneme,
možná vystoupíme.

Ale pořád doufám,
že z tohoto mráčku

zaprší.

BIEBLIANA

Kdo vedl Tvou ruku, když chtěla psát,

Konstantine Bieble?

Snad táž, jež učívá miminka sát

či která vyryla slova bible?

Kdesi v nebi spící peřinku objímá povijan;

a třeba tam zrovna píšeš o rusovlásce,

co vlasy má z lián

a zas a znovu obnažuje prso v lásce.

VŠECHNY CESTY

Všechny cesty vedou z Vysočiny
do Jeruzaléma, do Ir ha-kodeš,
vedou přes Středozemní moře
bosou nohou, ale vezmeš si to

oklikou, nikoli však přes jezero
Galilejské, které připomíná harfu,
avšak přes Jam ha-melach, moře
soli, jež je nad zlato, ale i Mrtvé.

Pak zas vstoupíš Jaffskou branou,
projdeš se k Damašské, nakoukneš
tiše do všech sta bran Mea šearim,

na pětníku se otočíš a vydáš se
tou jedinou cestou na Vysočinu,
do svaté krajiny jakýchsi kopečků.

POHLAZENÍ

Jako první začíná
v tělíčku embrya
kostnatět clavicula.

Zvířata, která skvěle
šplhají, ji mají velmi
dobře vyvinutou;
kůň žádnou nemá.

Jako poslední v těle
téměř dohotoveného
člověka dokostnatí
tatáž kost. Otázka zní:

Neměla by ses ty, jež
spojuješ ruku a srdce,
jmenovat klíčová?

///

Naše pozemská úloha
má nejednoznačné zadání
a pouze konečné řešení;

nutí nás učit koukat se
za roh, čekat čertovinu,
skicovat budoucnost
a minulost pokud možno

zabíjet, dokud jsme ještě
ve hře. Ve světě po smrti
hodí se spíš tah na branku,
přímočarost, probírat se

nesmírnou sbírkou úloh,
provádět zkoušky a říkat:
Credo quia absurdum est.

BERMUDSKÝ

Ve městě Iglau neboli Jihlavě
kdysi žily tři strany trojúhelníku.

הודו ליהוה כי-טוב
כי לעולם חסדו

Nejdřív to potopilo Židy – zbylo
po nich Kvílení v parku Gustava
Mahlera, bejt chajim a pár uliček.

*Dankt dem Herrn, denn er ist gütig;
denn seine Gnade währt ewiglich!*

Pak byli odplaveni Němci a do
jejich domů a bytů nastěhovali
Češi sebe. Teď jsou tu sami –

bojí se, vždyť jejich vor je vratký
a voda okolo nich hluboká.

*Chvalte Boha, neboť je dobrý
a milost jeho je věčná.*

Na všechny čeká jediný dům,
v místě těžnice, náš hausbót.

A poslední rabín se jmenoval
Grünfeld, tedy zelené políčko.

DEMOKRACIE

Dnes, bohužel, nejsem
usnášeníschopný, moji
senátoři se válí v šedé
kůře mozkové, nervová
zakončení mi vyhlásila

půlnoční pauzu. Stojím
v okně demokracie, větrám
ústavní pořádky a mám
chuť si zakřičet: Toto není
ohavnost, ale ústavnost!

(mluvím o právu na výdech
a nádech) Ti, kdo zaslechli
můj výkřik, sledují stíny na
kamenném plátně o dosahu
několik málo světelných let;

zbyl jen průhled dějinami,
nastal čas propojit mrtvé
s nenarozenými, říct jim:
Po nočním tahu budeme
usnášeníschopní. Během

rozbřesku počneme ústavní
právo, tři pilíře demokracie
překřtíme rosou u první
snídaně na kolektivní svědomí,
duši všech nenafouklých

a srdce Václava Havla.

EVROPA ≡ MY

symbol ≡ čti jako „je“

Skutečnou útěchu nám poskytuje
etymologie klíčových slov. Spojení
soumrak Evropy ≡ pleonasmus,
neboť Evropan ≡ Ten, na koho ≡

dobře vidět, ačkoli slunce ≡ pod
obzorem. Jelikož kontinenty se
od sebe vzdalují rychlostí až sto
milimetrů ročně, také nás k sobě

přibližují a Pangea ≡ potenciálním
domovem všech. Třeba jen vesmír
čeká, až přijmeme za své všechny
odlišnosti, umluvíme se společným

jazykem, jímž ≡ ticho, a přestaneme
řešit, kdo a s kým co dělá, pokud
neotravuje ostatní. Věřím, že vyjde
slunce nad Evropou a lidé konečně

začnou vrhat stín, tedy duši, vnímat
pohyby tektonických desek a dmutí
dna jediného oceánu. Na konci dní
někdo přijde a zhasne nás v pokoji.

SOUCIT

Jeden ze čtyř vznešených
příbytků leskne se v očích
chlapce z Iglauer Sprachinsel,
jenž přijel za tetou z Práglu

na chalupu do Schönlinde,
kde sám sedá na schodech,
kouká do padajícího slunce
a říká si, kampak se poděla

všechna ta německá jména
nejen ze hřbitůvku v Khaa,
co jen byl ten Abschiebung
a jaké krásné srdčité listy

rašily by napříč hranicemi,
kdyby lidé chodili pro vodu
k prameni řeky Mitgefühl
na samotném prahu ráje.

POHLED

Svého času přecházelo se
ze světa offline do světa on-
line divadelním kukátkem.

I když se břehy obou světů

přibližují, přijde doba, v níž
budeme, snad Hubbleovým
teleskopem, hledat samotu.

NUDA

Mezi dvěma zeměmi, mám
na mysli Závislost a Detox,
jsou prastaré, procházíme
bezcelní zónou. Slyšíš ticho

vnímáš klid, vidíš hmatatelně
přírodní lyriku. Státní hranici
vymezuje bystřina nazvaná
Demarkační Linie. Když v ní

stojíš, po ničem netoužíš,
voda je vlažná, slunce visí,
můžeš si sednout na kámen.

Po čase v tobě opět převládne
pocit nudy. Ošíváš se. A jdeš.
Život je tenhle poslední verš.

DOMY

Říká se, abecedně: postavit,
zasadit, zplodit. U těch domů
mám vizi: co když je člověk

předurčen k tomu, dostat se
do nich až po své smrti? Do
domů klidu, života, ale snad

i věčnosti. A tak je to u nás
se vším – sázíš myšlenku,

plodíš lásku a stavíš domy,
do kterých se stěhuješ až

pak.

K TEORII KÝČE

Dojímám se tím, že jsem
dojatý. Děti snídají, čučí
na Děčko, žena dospává
noční šichtu u šicího stroje.

Zcela naplňuji vlastní báseň
s nedělní miskou Pai Mu Tanu
myslím v duchu na Marii Pannu
a Johnny Cash zpívá
Sunday Mornin' Comin' Down.

Za hodinu odcházíme
na veřejnost. Bruslit.
A na stole čeká Jeden
den Ivana Děnísoviče.

SCHRÖDINGEROVO KOTĚ

Devětapadesát let po smrti
Erwina Schrödingera víme
s jistotou jen tolik, že jeho

kotě stále žije; z podstaty
logického myšlení je zcela
nesmrtelné a může začít

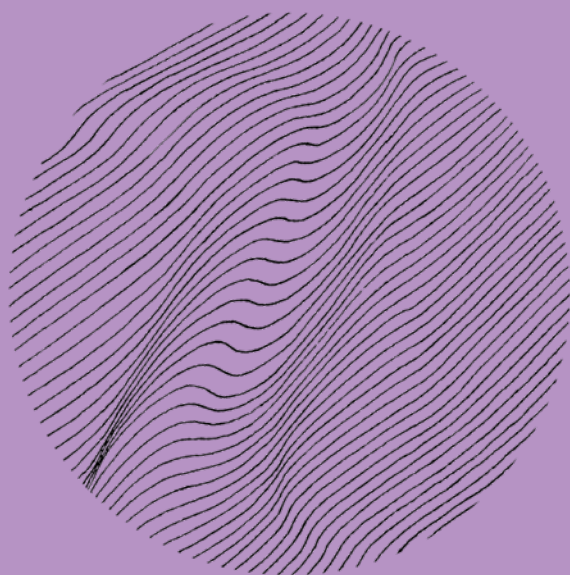
kdykoli štěkat.

NEBE A DUDY

Existuje hra, v níž
kompatibilní dvojice,
jež je odhalena, k sobě
pomyslně se přilepí...

... a kdo nikdy neslyšel
sex ve slově pexeso,
nezažil dobu postní.

v noci na Bílou sobotu, LP 2020

MEZONET

*Půjdu na maškarní za lyrický subjekt,
půjdu za toho, kdo něco prožívá!*

Jaroslava Oválská

SLAST, JEŽ MUSÍ BÝT

variacie na Hejdu a na Blatného

Vana zůstala posledním místem
offline na této planetě. Čtu si v ní,
myslím v knize, a upíjím chlazené
pivo, zatímco voda je teplá a já

vlažný. Jin a jang zde docházejí
naplnění, to, co do sebe vstřebám,
ze mě posléze odchází. Online
svět si na mě už ale brousí zoubky,

tento sonet se chýlí ke konci jako
moje mikve, jsem do něj ponořen
a kladu do něj to, co kladl Blatný,

tedy slast. A takový je tento svět,
ve kterém si čteš jak v dopisech,
jež psával onehdy Rilke Kappusovi.

COMING IN

O tichu na Vysočině toho vím
jako málokdo. Jsem hluchý.
O zpěvu místních ptáků můžu
říct, že jsem o něm četl a že

ho lidé občas zmiňují, pokud
jim dobře rozumím. Nejvíc
pro mě znamená můj vnitřní
klid, mé interní ticho. Mimo

Vysočinu jsou všechny šумы
rušivější a ruchy šumivější.
U nás jsou vzruchy vzrušivé,

i to prosecco se vsakuje, kam
má. Minus a minus? Plno pus,
říká moje plněné svaté ucho.

TĚŽÍTKO

Vypouklé skleněné nebe. Sníh
polehoučku usedá na střechu.
Pod ní žijete vy – máte se rádi
a jste součástí příběhu, jemuž

říkají vztah. Sněžení ustalo, je
klid a mír, je ticho po milování;
odteď vzduch zvolna houstne,
představujete si, čím to může

být. Jestli se chcete vrátit na
počátek básně, je třeba otočit
list; nikdo však nemůže sám

zatřepat přítomností, přenést
váhu, otočit milostnou polohu
duší z rubu na líc a říct: Amen.

PRAŽSKÝ OKRUH

Krise středního věku je kolona
v srdečním oběhu. Kroužíme
po okruhu, Praha zůstává vy-
prázdněná, ty zjišťuješ, že se

obejdou bez tebe, až nebudeš.
Je ti to moc líto. Prorážíš svůj
vlastní tunel a přemýšlíš, kdy
a zda se opraví Barrandovský

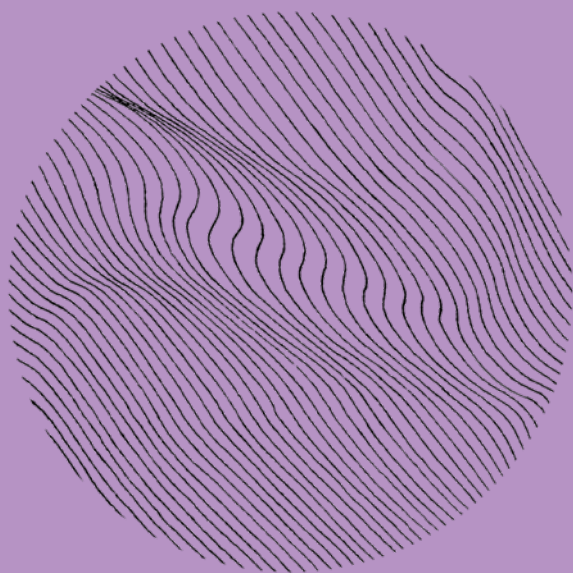
most vedoucí přes řeku Léthé.
Všichni se jednou ocitneme na
Výtoni, každý krk jinak dlouhý;

z rány po mé hlavě kutálející se
nábřežím snad vytryskne duše,
jež stane se mrakem nad Prahou.

MEZONET

*Jako košťál v hlávce v Tobě být,
být s Tebou zelí.*

Ivan Martin Jirous

RUČIČKY

Posledně řekla mi má milá,
že když nebyly posilovače
řízení, měly ruce řidiče svírat
volant v úhlu za deset dvě;

ted', sdělila, je tři čtvrtě na tři
bezpečnější čas. Jíme a příbor
krájí nepravé poledne. Snad
se o půlnoci aspoň na vteřinu

spojíme.

PERISKOP

Vidím, že dnes pluješ
na vlně únavy, ale moře
je klidné a Ty jsi nevzrušená
zbytečnostmi našich dní,

vnímáš jen směr, příd',
která rozráží čas, a vítr,
jenž Tě nenechá dovírat oči;

společně čeříme totéž
moře, moje vlna se lepí
na Tvou, nechceš nic vidět,
jsi ztělesněná setrvačnost,

periferní pohled na Tebe mě
znavuje, pouštím kormidlo,
nevzrušená a klidná pluješ dál.

ZÁTIŠÍ

Miluju ty chvíle,
v nichž mívám na sobě
jen sluchadla a brýle.

A knír.

FREE HUGS

Jako dítě obdrželo jsem
do vínku něco jako kletbu
či požehnání: milovat se
s každým člověkem, jenž

se na mě usměje. Od té
doby měřím lidem stejně.
Domýšlím úsměvy i velmi
nepatrné; jeden se snadno

splete, nerad bych někoho
opomněl. A tak se to vždy
nějak semele: jdu po ulici,

míjím se s mnoha lidmi,
všichni se na mě tváří a já
skočím po prvním náznaku.

SPÁNEK

V pěti letech jsem si
uvědomil smrtelnost.
Dusil mě ve tmě pocit,
že se přece nemusím

probudit. Třiatřicet let
poté je představa smrti
ve spánku asi nejlepší
možná. Sny by mohly

pokračovat.

NOC PO AUTORSKÉM ČTENÍ

Orság & Antl ~ U Starejch hadrů

Vyrazil jsem pít
pivo na Vinohrady –
s milými chlapci.

Sedělo se do svítání,
dokud oba nesložili hlavu
na sklenici a nevytuhli.

Mohl jsem se tak zeptat
jejich andělů strážných,
jak si představují ráj.

Jeden povídal,
tohohle broučka tam
budu houpat v hamace.

Druhý mi pošeptal,
já toho svého šmoulu
vykrmím gumovými medvídky.

Pak už zbývala jen barmanka,
které jsem se zeptal na totéž.

Podívala se na mě jako na vola
a podotkla, že v ráji se jí nikdo
nebude ptát na blbé otázky.

///

*Zaspal jsem konec
světa. Zvedl jsem se
a došel do kuchyně.*

*Natočil jsem si sklenici
velmi chladné vody
a zvažoval své možnosti.*

*Poté jsem se vrátil
a v prenatalním kozelci
raději znovu usnul.*

PROSBA

K poslední večeři
ať víno je červené
a chléb topinka.

Nikoli tucet lidí, leč
jeden blízký člověk.
A pak jít spinkat.

TATO BÁSEŇ NENÍ AUTOBIOGRAFICKÁ

Ne, opravdu mi ho nemusíš kouřit.
Stačí jen lehce podkuřovat
mému egu, aby uvěřilo, ale ne moc,
aby to bylo uvěřitelné.

A zcela ve shodě s Honzou
Krejcarovou si chci napřed
povídat; ujistím se, že se rámcově
alespoň trochu shodujeme.

A až budeme smutní, ne,
prosím, neodcházej uklízet,
nech vše na pokoji, buď se mnou,
neumím být sám, zcela sám.

HAPPYEND

Můj životní film se točí v nedozírném Czechwoodu.

Je sladkej, kyselej, hořkej i hlubokej.

Hele, vážně jsme zvažovali thriller, strach a voodoo,
ale nakonec stačí, že jsem hnědookej.

Vím, co bude jednoho dne fakt oukej.

Až mí nezbední kluci vyrostou a v kořínku svýho zubu
ucejtim cukání, řeknu svý ženě: „Koukej,
už začínáme zase žít, jdu na tankový plzeňský, budu

tam do rána, až vytuhnu, přijdeš mě
přikrejt, má veliká světová láska. Jen co se vyspinkáme,
vyjedem na roud mův do Jů-Es-Ej,

v kadilaku Tě pohladím po koleni a zeptám se: »Chceš mě
tady, nebo v motelu?« Zapinkáme
si na Floridě línej tenis. A pak o nás dvou napíšem, ju? Esej!“

KONTURY

Věčnost a přítomnost jsou
jedno a totéž, jsou to dvě
bytosti, jež plují plodovou
vodou vesmíru přichycené

liánou času k matce Zemi.
Minulost a budoucnost jsou
jejich odlesky a stíny, vytváří
naše kontury, abychom se

vůbec postřehli. A zbýváš Ty
a zbývám já; tím, že plujeme
spolu, jsme přítomní a věční,

jsme jedno a totéž, jsme dvě
bytosti škrtnuté se liánou času,
říká skica téhle krátké chvíle.

STÁRNOU

Naším hokejovým hrdinům
už je přes padesát. Diablo,
Doom, Tycoon i jiné hry už
jsou našim dětem k smíchu.

Ještě že my sami jsme dosud
dětmi. Hrajeme si na hrdiny
a úspěšně zabíjíme čas. Ven
nás vytahuje kolo. A osud.

Najíždíme na obrubníky, jen
dnešní doba je plná přileb.
Mozek nabyl na důležitosti.

Tohle si ale na čelo přilep:
Teemu Selänne, finský
blesk, oči má stále zelené.

MILADA

Na Rohanském nábřeží
kouřím a vyhlížím přívoz.
Co když připluje Charon?

Doufám, že by mě vyhodil
už na Štvanici. Bude třeba
propustit ego. I jho. Slunce

zapadne za most. S hlavou
vztyčenou poděkuji mu.
A vypláznu na něho penis.

FÁZE

V mém životě se odjakživa
střídají fáze dvě. Smrtná
a nesmrtelná. V té fázi, ve
které si nepřipouštím žádné

pochybnosti, protože na ně
není čas, jsem nesmrtelný.
Jenže – pak mě to doběhne,
začínám chřádnout a znovu

toužím být ubývající měsíček.

DŮKAZ

Dnes mi z Tebe hráblo
zas. Cítím lásku.
Věším naše prádlo
napřeskáčku.

VĚČNOST

Jitce N. Srbové

Blíží se střední věk, možná
už přišel a možná ještě ne,
copak vím já, kdy písknou
poločas? Třeba už skončila

druhá třetina, třeba už jsme
v šatně, třeba se prodlužuje
a čeká se jen na zlatý gól,
kdo ví; v trávníku plevelí si

vesele sedmikrásky a led je
plný rýh, kdepak jsou všechny
moje lásky, když je potřebuju

nejvíc? Teď to jen udýchat:
celý život, sport pro radost,
pro pivo a záblesk věčnosti.

BLACK SCREEN

Zapomněl jsem Tvou tvář,
protože jsem si ji nevyfotil.

Zapomněl jsem Tvá poslední
slova, protože jsem je nenahrál
jako hlasovou zprávu.

Zapomněl jsem vše, co jsi mi
kdy psala, protože jsem si
neudělal screeny všech těch

krásných obrazovek a chvil,

a když jsem jako aktualizovaný
android potřeboval místo na
aplikaci Partnerské horoskopy,

smazal jsem historii zpráv.

Teď vím, že jsme se k sobě
hodili, ale moje vlastní duše
je black screen.

ORTELY MILOSTI
Alžbětě Luňáčkové

Propichovat ortely Prohlížet skrz milosti
ostrým úhlem milostí. tupým úhlem ortelů.

Osvobození z nicoty K životu odsouzení
pozemským životem. smrtí pozemskou.

Čekání na amnestii. Vylézání z masového hrobu.

Vše je jako dřív. Kdysi nebylo nic.
Jednou nebudeme Teď jsme my
hýbat světem. solným sloupem.

Ortely a milosti Milosti a ortely
svírají pravý úhel. milují se v pravém úhlu.

EXIT 119

Harry Houdini byl eskapolog
par excellence: onehdy nahý
vyskočil z osmého patra, kde
jsme pili čaj, v obleku přistál

na zašněrované polobotky
odstínu cognac a v buřince
měl klíčky od auta; Ježíš byl
eschatolog par excellence,

a kdyby tušil, jak bude brán
do úst mnohými liturgiemi
světa, stal by se sám raději

chudobkou: to nám hluchým
pošeptá na konci cest, na
exitu 119, kde začínáme žít.

POSVĚŤ SE JMÉNO TVÉ

Štěpánu Hájkovi

Včera jsme šli s kmotrou
na procházku; na krásném
poli napříč novostavbami
a supermarketem (taková

je doba, do které se zítra
narodíš) jsme tiše zastavili
a vyhlíželi: odkud vlastně
a pod jaké nebe co vykvete.

Jelikož věřím v Boha spíš
teoreticky, jsou dny práce
i dny odpočinku tytéž; čas

neubíhá, ale ulpívá. A i když
říkají, že ne, věz, že slunce,
co svítí pro jedno kvítí, jsou.

DUDY

*A je to jako nic, docela nic to není,
a přece – jak to říct, že píšu o štěstí.*

Zbyněk Hejda

POZNÁMKY

- s. 16 – „*Credo quia absurdum est.*“ („Věřím, protože je to absurdní.“ – tradičně používaná parafráze původního Tertullianova fragmentu „*prorsus credibile est, quia ineptum est.*“)
- s. 17 – „*Chvalte Hospodina, neboť (...)*“ je začátek žalmu 136 v překladu Viktora Fischla; německý a hebrejský text jsou ekvivalenty, přičemž hebrejský se čte: „*Hodu l'Adonaj ki-tov, ki leolam chasdo.*“
- s. 19 – „*Jelikož kontinenty se / od sebe vzdalují rychlostí až sto / milimetrů ročně (...)*“ – jedná se o variaci a názvuk úvodu básně Moře Jana Nemčeka ze sbírky Proluka: „*Ze satelitních měření vyplývá, / že se naše matrace / s nevypranými skvrnami kontinentů / od sebe vzdalují / rychlostí několik milimetrů ročně (...)*“.
- s. 24 – Teorii kýče je myšlena „sebedojímací“ teorie Milana Kundery.
- s. 29 – Hezkou variantu závěru nabídl básník Jan Škrob – „*hluchavkou: to nám chudým / pošeptá na konci cest, na / exitu 119, kde začínáme žít.*“ Exit 119 je sjezd z D1 na Jihlavu a Žďár nad Sázavou, zároveň je 119 let hraniční délka lidského života.
- s. 30 – Zde se kříží sbírky Oldřicha Mikuláška a Alžběty Luňáčkové.
- s. 31 – *Black Screen* je inspirován stejnojmennou sbírkou Marie Feryny.
- s. 32 – Odkazem na celý život je míněna primárně poslední báseň Jana Zábrany (číslo 90) ze sbírky Utkvělé černé ikony.
- s. 35 – Jméno *Charon* mi zní v uších agramaticky jako „*Chárón*“.
- s. 36 – *Teemu Selänne* – dle všeho se jméno finského hokejisty nečte „*selene*“, jak zprofanovali sportovní komentátoři, ale „*selane*“; pro účely rýmu se samozřejmě bohužel více hodí zprzněná výslovnost. Navíc, ke všemu, nemá Teemu Selänne ani zelené oči, nýbrž hnědé.
- s. 38 – *HappyEnd* je inspirován stejnojmennou sbírkou Aleše Kauera; tankovým plzeňským se zde myslí pivo ze zahrádky jihlavského podniku Dělnický dům.
- s. 39 – Shodou s Honzou Krejcarovou míněny verše Jany Černé (rozené Krejcarové) ze sbírky Clarissa a jiné texty „*A pak chtěla bych si s tebou napřed povídat / protože si vážím tvého intelektu.*“
- s. 41 – „*Zaspal jsem konec světa*“ je název básně Tomáše Čady ze sbírky Vše o lásce.

Obsah

NEBE

Poklad	7
Freud in natura	8
Kříž	9
Umbajkví	10
Kolovrátek	11
Roadmovie	12
Biebliana	13
Všechny cesty	14
Pohlazení	15
/// (Naše pozemská úloha...)	16
Bermudský	17
Demokracie	18
Evropa $\equiv$ my	19
Soucít	20
Pohled	21
Nuda	22
Domy	23
K teorii kýče	24
Schrödingerovo kotě	25
Nebe a dudy	26

MEZONET

Slast, jež musí být	A7
Coming in	Bλ
Těžítka	ΓϚ
Pražský okruh	Δ8

DUDY

Posvěť se jméno Tvé	28
Exit 119	29
Ortely milosti	30
Black screen	31
Věčnost	32
Důkaz	33
Fáze	34
Milada	35
Stárnou	36
Kontury	37
Happyend	38
Tato báseň není autobiografická	39
Prosba	40
/// (Zaspal jsem konec...)	41
Noc po autorském čtení	42
Spánek	43
Free hugs	44
Zátiší	45
Periskop	46
Ručičky	47

Jan Spěváček

PERISKOP

Vydalo nakladatelství Adolescent
Editorka a jazyková redaktorka Marie Feryna
Grafická úprava, sazba Aleš Kauer
Koláž Aleš Kauer (linie Leandro Pita)
Technická realizace Zdeněk Stejskal
Písmo z dílny Františka Štorma Carot Sans
Používáme 100% recyklovatelný papír
Vydáno nákladem 200 kusů, z nichž
50 je s bonusovým zinem a 50 s pohlednicemi

Objednávejte na adolescent.cz
Svazek 34
Jihlava & Praha 2021

ISBN 978-80-907973-4-5

**Svého času přecházelo se
ze světa offline do světa on-
line divadelním kukátkem.**

I když se břehy obou světů

**přibližují, přijde doba, v níž
budeme, snad Hubbleovým
teleskopem, hledat samotu.**

adolescent